

Monika a Jirka Vackovi

Japonsko & Korea

I tuto knihu věnujeme především sami sobě, aby nám navždy připomínala naši svatební cestu a dvě krásné a pohostinné země, o kterých píšeme. Nechť slouží také Vám všem, kteří si o našem dobrodružství v těchto vzdálených a zajímavých zemích rádi přečtou a najdou zde třeba i inspiraci pro jejich návštěvu.

Text a foto: Monika a Jirka Vackovi

ISBN 978-80-904770-1-8

Obsah

Jak to celé vzniklo	2
Hokkaidó	4
Honshú	48
Shikoku	108
Západní Honshú	130
Kyushú	140
Shinkansen	158
Ceny a praktické informace Japonsko	160
Jižní Korea	166
Ceny a praktické informace Jižní Korea	190
Výbava	196
Závěrem	200
Tabulka s trasou a statistikou	204

Poznámka:

Veškeré uváděné ceny byly platné při naší návštěvě 07 / 2010 - 09 / 2010.

Myšlenky napsané v této publikaci jsou pouze našimi osobními názory a pocity a byly často ovlivněny situacemi, ve kterých jsme se v danou dobu nacházeli.

JAPONSKO

HONSHŮ

rozloha km² 231 000 – 61%

počet obyvatel 102 mil.

hlavní město Tokio 13 mil.

úřední jazyk japonština

měna a kurz (III/2010) 100 jenů (¥) / 23 Kč

celkový počet dní/sedle 30 / 26

ujeto 2334 km

nejvyšší hora Fuji 3776 m n. m.

námi ujetý nejvyšší bod 1018 m n. m.

defekty/opravy 2x Monika, 1x Jirka / 0

Do města Aomori, ležícího na největším japonském ostrově Honshú, jsme připluli ve 22 hodin. Byl příjemný teplý večer, nekousali komáři a my se upíchlí kousek od moře v krásném liduprázdném parčíku. Ráno nás probudil až sluncem rozeřhátý stan. Po dlouhé době probíhalo vstávání bez budíku. Nikde od rozednění nepobíhal žádný cvičící Japonec, nikdo nevenčil psa. V opuštěném parku na kraji města byl krásný klid a nad námi vymetená obloha.

Na silném ranním slunci jsme usušili navlhle karimatky, pomalu si zabalili a přejeli hned naproti do hypermarketu, který zrovna v devět ráno otevíral. Uvnitř bylo tak málo lidí, regály krásně urovnané a nabyté zbožím, že Jirka vybalil kameru a přebíhal od regálu k regálu a natáčel. Nejvíce naši pozornost upoutávaly chladicí boxy s rybími specialitami, regály s naleštěným ovocem a zeleninou a hotová jídla. Byli jsme za nahrávky rádi, protože takovou příležitost a podmínky jsme již v Japonsku neměli, navíc jsme později zjistili, že každý supermarket měl u vchodu cedulku se zákazem natáčení a focení.

Odjeli jsme do centra Aomori a šli na nádraží Japan Railways do informací pro nějaké mapky ostrova Honshú. V Japonsku platilo pravidlo, že

Foto na levé straně: Zlatý pavilon Kinkakuji v Kyotu

Zarostlý opuštěný park na okraji Aomori

Bývalý Průmyslový palác, jediná budova, která zůstala stát po výbuchu atomové bomby

Centrum Hiroshimy

Budova pamětního muzea a hala pro ceremoniály

mezi těch několik málo japonských měst, ve kterých jezdí tramvaje. Dá se říct, že má nejhustší tramvajovou síť v Japonsku. Město to určitě není ošklivé, je poměrně vzdušné, městem protéká několik řek či říčních ramen, přes které je vybudováno několik desítek mostů. Podél říčních ramen vede několik cyklostezek. Po ničivém atomovém útoku bylo celé město znovu zbudované s pravoúhlým uspořádáním ulic.

My si nejprve projeli kus města a poté se jeli podívat k místu, které nevynechá žádný turista. K místu, kde si celý japonský národ a vlastně celý svět, připomíná svržení první atomové bomby a jeho ničivé následky. Peace Memorial Park (Heiwa-koen) se nachází v místě, kde se řeka Motoyasu-gawa rozděluje na dvě ramena. Park přibližně pokrývá oblast epicentra výbuchu. Na severním okraji parku stojí roztavené trosky bývalého Průmyslového paláce – Genbaku Dome, jediné budovy, která přečkala atomový výbuch. Zajímavostí je, že budovu v roce 1915 vyprojektoval český architekt Jan Letzl. Budova, lépe řečeno její trosky, jsou od roku 1996 zapsané na seznamu světového kulturního dědictví Unesco. V parku se nachází několik pomníků věnovaných obětem a asi nejemotivnější je Mírový pomník dětí. Za zmínku stojí i pomník věnovaný korejským obětem, neboť zde v době výbuchu těžce pracovalo obrovské množství Korejců a přibližně každá desátá oběť atomové bomby byla z Koreje. U vchodu do Mírového parku je Zvon míru, který může každý návštěvník rozeznít. V centrální části parku hoří Plamen míru, který má být údajně uhašen až tehdy, kdy se svět zbaví všech nukleárních zbraní. Celému

parku pak dominuje obrovská budova Mírového pamětního muzea, v níž se nachází velké množství fotografií a náhrávek ilustrujících následky svržení první atomové bomby. Po prohlídce celého pietního parku Jirka počkal ve stínu stromů na jeho okraji u kol a já si prošla celé muzeum, které ve mně dodnes zanechalo mnoho hlubokých dojmů.

Mírový park

Původně jsme v blízkosti Hiroshimy chtěli navštívit i muzeum místní automobilky Mazda. Je v něm totiž možno vidět nejdelší automobilovou montážní linku na světě dlouhou 7km! Tento záměr jsme, ač neradi, museli přehodnotit. Na prohlídky se dělají rezervace dlouho dopředu, anglický průvodce je k dispozici jednou denně (bylo to v 10:00) a jet v brutálním vedru někdy ve dvě odpoledne zjišťovat, jestli nás tam opravdu pustí, jsme neohodlali. Přeci jen už víme, jak jsou Japonci akurátní.

JUREK

DREAM WELL, ANYWHERE!

TENTS / STANY / SLEEPING BAGS / SPACÁKY / MATS / KARIMATKY / RAINCOATS / PLÁŠTĚNKY / MULTITOWELS / MULTIFUNKČNÍ RUČNÍKY / SOCKS, GAITERS / PONOŽKY, NÁVLEKY / OUTDOOR EQUIPMENT / VYBAVENÍ DO PŘÍRODY /

JUREK S+R s.r.o., Kunčice p. O. 766, 739 13 Czech Republic

www.jurek.cz

kabinu pro místní, která vyjíždí na jeden z obydlených kopců jako lanovka. Je zadarmo, pro turisty není nikde uváděna, slouží výhradně místním k dopravě do jejich domovů. První část má jednu mezistanici, druhou pak tvoří klasický vertikální výtah. Z jeho horní zastávky byl úžasný pohled na město a na druhou stranu, na záliv s obrovskou továrnou na lodě firmy Mitsubishi. Dolů jsme šli pěšky po kamenných chodnících kolem pěkných kamenných domů, které tu v druhé polovině 19. století zanechali cizinci. Prošli jsme malou čínskou čtvrtí a zamířili na tramvaj, která nás odvezla několik stanic k Mírovému parku a muzeu. Ještě předtím jsem mému japonskému samozvanému průvodci dopřál chvilku na cigárko a v Sukiye se naobědval.

Čas do zpátečního vlaku se začal neúprosně krátit. Prohlédli jsme si budovu a vstupní halu muzea. Na prohlídku, která trvá více jak hodinu, bohužel nebyl čas. Podíval jsem se alespoň do nové budovy věnované památce obětí. 20 minut strávených uvnitř pro mě bylo opravdu silným zážitkem. O pár set metrů níže byl malý park s kamenným sloupem označujícím epicentrum výbuchu. Doslova několik metrů vedle něj stojí ruiny jižní zdi dříve největšího

katolického kostela v Asii z roku 1914 – Urakami Cathedral. V roce 1959 byla nedaleko odtud postavena jeho kopie.

Zbýval mi čas tak akorát na prohlídku Mírového parku, který se nacházel dalších asi 400m severněji. Dominovala mu Mírová socha a Mírová fontána obklopena asi 15 sochami z různých zemí.

Po návštěvě tohoto posledního pietního místa mě můj japonský přítel odvedl na nedaleké nádraží Urakami, což byla předposlední stanice na trati, a já se tudíž nemusel vracet na hlavní nádraží. Pomohl mi z automatu dostat lístek na vlak, rozloučili jsme se a já po pěti minutách nasedl do vlaku a vracel se zpět. Šest hodin strávených v Nagasaki

Místo dopadu atomové bomby a ruiny původní Urakami Cathedral

Počítadlo obětí atomové bomby

Muzeum atomové bomby

Nagasaki – nejstarší japonský most nazývaný Brýle podle jeho tvaru

Malá čínská čtvrt

každého vyšel pouze na 1 000 wonů! Po prohlídce jsme se koukli na suvenýry, které se mezitím otevřely, a prohlídku zakončili u mělkého jezírka před areálem, které bylo zaplněno obrovskými lotosovými květy.

TUMULI PARK

Další nádherné místo se nacházelo přímo v centru Gyeongju. Tumuli park, ohraničen zděným plotem, ukrývá 28 z 200 mohylovitých královských hrodek, které se v Gyeongju nachází. Při vstupu do areálu nás uvítaly slečny v pěkných korejských krojích a my prošli parkem ke zpřístupněné hrobce Cheonmachong, pravděpodobně hrobce krále Shilla, a vrátili se takovým pěším

okruhem opět pro svá kola před parkem. No parkem, ono se vlastně jednalo o hřbitov, kde hrobky vypadaly jako hromady zeminy zarostlé zelení. I přes pietní atmosféru se nám park moc líbil.

Jelikož jsme se po ránu nestačili dostatečně najíst, koupila jsem před vchodem do Tumuli parku místní specialitu „Gyeongju bread“. I když jsem věděla, že i korejci mají rádi sladkou pastu z červených fazolí, která nám dvěma moc nechutnala, netušila jsem, že na ni narazím tak brzy. Ano, bylo to malé sladké pečivo plněné právě tou pastou z červených fazolí. Ale co, hladu holt neporučíš!

Město jsme si projeli na kolech křížem krážem a kousek od parku narazili mimo jiné na starou observatoř Cheomseongdae. Údajně nejstarší dochovanou observatoř ve východní Asii.

Gyeongju bylo opravdu velice pěkné, vzdušné a zelené město, právem zapsané v Unesco. V centru nebyly žádné výškové budovy a cedule u silnic velice dobře provázely celým městem. Pro snadnější dostupnost k památkám tu půjčovali i kola. Nám ovšem stačila ta naše.

Lotosy

Hrobka Cheonmachong

Observatoř Cheomseongdae

PŘES POHANG DO YEONGDEOK

Následovala jízda do Pohangu, kde nás krom toho, že se silnice vrátila skrze panelákové město zpět k moři, nic zvláštního nepotkalo. Já se tak čím dál více těšila na moment, kdy se konečně plácneme na pláž a budeme odpočívat a užívat si tu naši „svatební“ cestu. Jenže ve městě samozřejmě hledat pláž nemělo cenu, a tak jsme stále pokračovali po rušné silnici č.7 směrem na město Yeongdeok.

Při šlapání do kopce jsem sledovala stromořadí vedle silnice. Málem jsme spadla z kola! Stromek na pokraji smrti byl připojen na infúzi! Jirka si bohužel záchranu stromu nevšiml, a tak pohled na strom, na kterém byl zavěšený 30 litrový pytel s vodou a několik hadiček dovedených až ke kořenům, zůstane navždy zvěčněn jen v mé mysli.

Cestou k Yeongdeok se toho dne moc nedělo. Čím dál jsme byli od Pohangu a večer se blížil, tím provoz k naší radosti řidnul. Před ukončením dnešní pouti jsme si v jedné vesnici na kopci v malém konvenčním obchodě GS25 pořídili večeri a užívali si u stolu vedle občůdku příjemný večer. Zbývalo jen najít pěkné místo na přespaní, nejraději se střechou.

Kousek před městem Yeongdeok jsme proto sjezili z hlavní silnice na vedlejší a věřili, že na kraji města na něco brzy narazíme. A narazili. Ještě ani nebyla vidět cedule s názvem města a po pravé straně se už objevilo návrší s nějakou školou, sportovním areálem a pěkným altánem mezi stromy. Měli jsme tedy úžasnou střechu nad hlavou, vodu i odpadkový koš.

PRVNÍ AZYL U ŠKOLY

Po projetí městem Yeongdeok začala být silnice č.7 chvílemi dost rušná. Počasí stále přálo. Přes noc padlo vždy pár kapek, přes den nebylo to šílené vedro, slunce se většinou schovávalo za mraky. Po pobřežní silnici, která se občas dosti zavlhla, se nám jelo vcelku dobře, jen jsme si museli trochu dávat pozor na řidiče fanatiky.

Projeli jsme dalším panelovým městem Uljin a navečer dojeli k plážové oblasti, kde nás zlákala cedule Expo park. Rozmazlení noclehem v Expo parku v Gyeongju jsme ho jeli hledat. Hezký areál s motýlím pavilonem se nacházel kousek za řekou. Pěkný park kolem pavilonů byl ale oplocen a od osmé večer uzavřen. Před parkem navíc chyběl altán. Chybějící střecha nad hlavou nás tak donutila toto pěkné místo opustit a projet blízkým městem. Stmívalo se a my z města neměli vůbec dobrý dojem. Nejspíš to zapříčinil sobotní večer a všude se potulující, mnohdy i alkoholem posilnění lidé. Hledat místo na stan tady Jirka rezolutně zavrhnul. „Ty seš dobrej! Kam chceš ale jet. Za chvíli bude tma!?“ Jirka se nenechal ovlivnit a pokračoval z města. Na křižovatce silnic se mě galantně zeptal, kam chci jet. Chtěl mít alibi, kdybychom nic nenašli. Přejeli jsme hlavní silnici a sunuli si to po po-

V každém korejském obchodě najdete konzervy s tuňákem snad na sto způsobů.

Občas na nás vykoukly takovéto panelové lesy

Altánek u školy

dříve vydané knihy

Monika a Jirka Vackovi
**Japonsko & Korea
do Tokia pod stan**

Vydal: Jiří Vacek – Altiplano
www.altiplano.cz

Jazykové korektury: Mgr. Irena Chaloupková, Ing. Radka Kvasničková
Grafický návrh, zlom a zakreslení tras: Miroslav Šup, Eva Adámková (V-Press s.r.o.)

Kresba map: Jirka Vacek

Tisk: Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

1. vydání – srpen 2011

© Text a foto: Monika a Jirka Vackovi

ISBN 978-80-904770-1-8